

РЕШЕНИЕ

№ 3382

гр. София, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 17.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1239** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на М. М. С., допълнително уточнявана, с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ срещу ОД на МВР–С. З. като ответник за обезщетение за вреди, причинени от действията на полицейските служители по време на задържането му със Заповед за задържане № 141/09.05.2014 г. на полицейски орган при Първо РУ "Полиция" -С. З. и конвоирането му до ЦПЗ С. З., които действия определя като незаконни и търси компенсация чрез обезщетение от 20 000 лв. и лихва от края на увреждането 10.05.2014г. до окончателното изплащане на сумата. В съдебно заседание и в писмени бележки определя поредицата от действия на полицейските органи като абсолютно незаконосъобразни, тъй като нямало никакво законово основание, на базата на което да бъде конвоиран

Тъй като с решение № 3546/20.03.2018г. по адм. д. № 1236/2016 г. на ВАС, Пето отделение окончателно е отхвърлена жалбата на М. М. С. срещу Заповед за задържане № 141/09.05.2014 г.на полицейски орган при Първо РУ "Полиция" -С. З., съдът е приел, че исковата молба, в частта ѝ, в която се претендира обезщетение за вреди от Заповед за задържане № 141/09.05.2014 г. на полицейски орган при Първо РУ "Полиция" -С. З., срещу ОД на МВР -С. З. е процесуално недопустима и на основание чл.204, ал.1 от АПК я е върнал в тази част, а производството прекратил с

определение № 4287/15.06.2020г. по делото, което не е обжалвано.

По указание на съда ищецът е уточнил незаконните действия на служителите на ОД на МВР С. З., вследствие на които търси компенсация: Сочи, В уточнение на исковата молба от 18.08.2020г. (л.96 и сл.) М. С. сочи, че по време на задържането му в 01 РУП – С. З., полицейски служители, незаконно и против волята му, го откарали „окован“ в безелници до ЦПЗ „С. З., където бил заведен в кабинет на дежурен психиатър за преглед. Твърди, че полицаите дали на психиатъра някакви документи и го подбудили да напише „фалшива епикриза“, тъй като отказал преглед. В епикризата било отразено, че страдал от тежко психиатрично заболяване, както и че бил извършил противоправни и обществено опасни действия, които твърди, че никога не е извършвал. След прегледа, ищецът твърди, че противозаконно бил откаран от полицаите, против волята му, в Д. „Д-р К.“ в [населено място], където бил задържан при тежък режим в 6-то мъжко отделение до постановяването на съдебен акт, след което бил освободен. Тези действия на ОД на МВР – С. З., ищецът счита за незаконнообразни като се позовава на практиката на ЕСПЧ и посочва, че никой освен съда не може „насилствено да организира прегледи“ и да затваря в „лудница“ хора. Иска обезщетение в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева , ведно със законната лихва от края на увреждането – 10.05.2014 г. до окончателното й изплащане.

В отговор на исковата молба, ответникът счита, че сочените от ищеца „незаконни действия“ на полицейските органи на ОД на МВР – С. З. се основават на двете издадени заповеди, а именно: Заповед за задържане № 141/09.05.2014 г. и Заповед за съпровод до МБАЛ „ Проф.С. К.“ № 171/10.05.2014 г. По отношение на първата заповед уточнява, че след обжалването й от ищеца е потвърдена от съда като законосъобразна, а по отношение на втората, счита че след като не е оспорена, се явява законосъобразна. Във връзка с описаните от ищеца вреди в следствие на незаконните действия, а именно неосъществено „предполагаемо започване на работа“ в „абстрактни престижни медии“, ответникът сочи, че няма ангажирани доказателства по тези твърдения. По изложеното, сочи съдебна практика.

В съдебно заседание, ищецът поддържа исковата молба. Счита, че независимо от представения като доказателство документ, с който е изпратен в УМБАЛ „Проф.С. К.“ по време на 24-часовото му задържане, то престоят му в болница, без негово желание, се явява незаконнообразен. Соци, че именно от тези действия е претърпял много неимуществени вреди. Счита, че престоят му в психодиспансер е повлиял на кариерата му като журналист и това е причината понастоящем да мизерства. Твърди, че Заповед № 171/2014 г. не му е връчвана, за да я обжалва. Посочва, че тя е издадена, за да бъде съпроводен от полицейските служители до МБАЛ С. З., но вместо това полицаите го отвели до психодиспансера, където не може да бъде настанен без негово съгласие или съдебно решение. Твърди, че е бил заведен там принудително и с безелници, което е незаконно.

Ответникът – Областна дирекция на МВР – С. З., чрез процесуалния си представител юрк. А., счита исковата молба за неоснователна, а претендираният размер на исканото обезщетение за недоказан. Счита, че административният акт е законосъобразен. Соци, че цитираните две заповеди от ищеца, които са му навредили – Заповед № 141/2014 г. е окончателно отменена с Решение № 3546/20.03.2018 г. по дело 3 12643/2016 г. по описа на ВАС. А по отношение на другата Заповед № 171/2014 г. заявява, че същата не е разглеждана и производството по делото е прекратено с

определение, което е обжалвано и е постановено окончателно определение № 13932/18.12.2015 г. по дело № 11504/2015 г. по описа на ВАС. По отношение на изпращането на ищеца за лечение в [населено място], процесуалният представител на ответника обръща внимание, че настаняването му там е по силата на друг документ на дежурния психиатър при ЦПЗ С. З., предвид което отговорността на ответника се свежда до съпровода на ищеца до болницата в Р.. За престоя в болницата, ответник следва да е друго юридическо лице. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура подкрепя становището на ответника и счита, че съдът следва да прецени законосъобразността на полицейските действия по отвеждането на ищеца до болничното заведение въз основа на чл.156 ЗЗдр, който дава правото на полицейските органи да отвеждат лица с буйстващо поведение без разрешение на съда. Специалните разпоредби същия смисъл се съдържат в инструкцията за настаняване на лица на задължително лечение в психиатричен стационар, която е различна от инструкцията за настаняване на лица на принудително лечение в психиатричен стационар.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за задържане на лице, издадена от полицейски инспектор Т. Г. Г. при 01 РУП – С. З., на основание чл.63, ал.1, т.1 от ЗМВР (отм. бр. 19 от 05.03.2014 г.), ищецът бил задържан за срок от 24 часа за извършено престъпление по чл.323 НК в помещение за задържане на лица при същото районно управление. Видно от заповедта, задържането е извършено в 14:10 ч. на 09.05.2014 г.

Със заповед за конвоиране на лице, издадена А. Б. И. - началник на гр. ТП- Запад при 01 РУП – С. З., на осн. чл.53, ал.2 и чл.67, ал.1 ЗМВР (отм.) и чл.67, ал.1 ЗМВР (отм.) и във връзка с извършване на проверка по преписка , с вх. № 6151/09.05.2014 г. по описа на 01 РУП – С. З., е заповядано да бъде конвоиран М. М. С. от 01 РУП – С. З. до МБАЛ „Проф. С. К.“ и обратно като се предаде на дежурен психиатър. В допълнителните сведения за лицето е записано, че същото било агресивно и склонно към извършване на бягство. Отбелязано е също, че лицето следва да бъде конвоирано по общия ред.

В епикриза, с изх. № 333/10.05.2014 г., издадена от ЦПЗ „С. З.“, е описано подробно предходно негово постъпване в центъра след злоупотреба с алкохол и проявено агресивно поведение към съседите му. Отбелязано е, че във връзка с назначена от съда съдебно-психиатрична експертиза по дело, заведено от съседите срещу него за имуществени вреди, било установено „налудно разстройство“ у ищеца. Описан е случаят от 09.05.2014 г., като е отразено, че е в пияно състояние, нападнал съседи . Държал се агресивно с органите на РУП, а в следствие се опитал да избяга от РУП [населено място], след което бил задържан за срок от 24 часа. При прегледа било установено, че бил психично вътрешно напрегнат, контактен. Ориентиран правилно. Дълбоко некритичен към състоянието на постъпките си. Мисловният процес протича ускорено, обстоятелствено, със ситематизирани монотематични параноидни налудности, свързани с присвояването на имота му от съседите. Емоционално – лабилен, стеничен, с дисфорична готовност и гневна зареденост спрямо съседите. Налице била зависимост от алкохол. Отрича сетивни измами. Интелект и памет – без данни за груби увреди. С поставена диагноза: Налудно разстройство коморбидно с разстройство вследствие на употреба на алкохол. Параноялен симптом с агресивни прояви. Насочва се в условията на спешност до Диспансер за психично болни в [населено място], предвид психотично мотивираното му агресивно поведение,

застрашаващо живота и здравето на околните и съгласно съответните членове на ЗЗдр.

Видно от становище, от 10.05.2014 г., издадено от д-р И. Д., началник на шесто мъжко отделение до директора на Д. „Д-р. Г. К.“, поводът за постъпване на М. С. бил по спешност, доведен с полиция, с епикриза от ЦПЗ – С. З.. Отказал доброволно лечение. С. открил повечето описани в епикризата на ЦПЗ – С. З. анамнезни данни. С мнение, че предвид ескалиралите конфликти със съседите, рискът от нови инциденти бил изключително висок. Направено е предложение за изготвяне на искане до РС – Раднево за оценка на състоянието на болния и на необходимостта от настаняване на задължително лечение.

С искане за настаняване на задължително лечение по реда на чл.157, вр. с чл.154, ал.3 и чл.156 от Закона за здравето (ДВ б. 70/04 г.), изх. № 1196/12.05.2014 г., изготвено от директора на Д. „Д-р Г. К.“ – [населено място] е сезиран РС – [населено място]. В искането е посочена диагноза: Персистиращо налудно разстройство. Разстройство вследствие употреба на алкохол. Вредна употреба.

Със заповед № 531/12.05.2014 г., издадена от директора на Д. „Д-р Г. К.“ – [населено място], на основание чл.154, ал.1 ЗЗдр М. М. С. е настанен временно на лечение в болницата за срок от 24 часа. В същата заповед е описано, че М. С. постъпил по спешност в болницата на 10.05.2014 г., с полиция и епикриза от ЦПЗ – С. З., в която са описани опсани прояви на физическа агресия. Препис от заповедта е изпратена до РС – Раднево с предложение, поради липса на съдействие от страна на С. за доброволно лечение, да бъде удължен срокът ѝ по смисъла на чл.154, ал.2 ЗЗдр.

С разпореждане от 12.05.2014 г, по НЧХД № 223/2014 г. по описа на Районен съд – Раднево, срокът на настаняване за временно лечение в Д. „Д-р Г. К.“ – [населено място] е удължен, на осн. чл.154, ал.2 ЗЗдр за 48 часа. По искането за настаняване на лицето на задължително лечение,съдът насрочил делото за 15.05.2014 г.

С определение от 10.06.2014 г., по НЧХД № 223/2014 г. по описа на Районен съд – Раднево, след направено запитване до директора на Д. „Д-р Г. К.“ – [населено място], производството по делото е прекратено, тъй като директорът не поддържа искането си за задължително настаняване на М. С..

Предвид позоваването на ответника от последното съдебно заседание, че оспорването на Заповед № 171/2014г. е приключило с влязло в сила определение на ВАС на РБ, съдът при служебна проверка на интернет страницата на ВАС на РБ и страницата за публикуване на съдебни актове [Публикувани съдебни актове \(justice.bg\)](http://justice.bg), констатира следното от определение № 246 от 03.09.2015г. на АС Стара Загора по адм.дело № 306/2015г. и определение № 13932/18.12.2015г. на ВАС на РБ по адм.дело № 11504/2015г. : Ищецът е оспорил пред АС Стара Загора Заповед за конвоиране № 171 /10.05.2014г на началник група при Първо РУ „Полиция” [населено място]; Епикриза № 333/2014 на д—р С. от ЦПЗ Ст.З.; „незаконното отвеждане” против волята на жалбоподателя и без издадена надлежна заповед от полицейски служители до Д. „Д-р К.” [населено място]; „незаконно настаняване” против волята на жалбоподателя и без съдебно нареждане в Д. „Д-р К.”; Епикриза без номер и написана без преглед от началника на отделението д-р Д.; Заповед № 531 /2014 на директора на Д. „Д-р К.” за настаняване в болницата; Искане изх № 1196/214 от директора на Д. „Д-р К.” за започване наказателно производство спрямо жалбоподателя М. М. С.. и Разпореждане на Районен съд [населено място] от 12.05.2014г по искане изх.№1196/2014г. С определение № 03.09.2015г. АС Стара Загора е оставил без разглеждане жалбата на

ищеца, като това определение е оставено в сила с определение № 13932/18.12.2015г. на ВАС на РБ.

От правна страна съдът приема следното:

Исковата претенция се квалифицира с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, по силата на който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, съгласно чл. 4 от ЗОДОВ.

Доказателствената тежест е за ищеца, който при условията на пълно и главно доказване, с допустимите доказателствени средства, следва да установи предпоставките на отговорността, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административния орган или негови длъжностни лица; 2. постановени при и по повод административна дейност; 3. настъпила вреда и нейния размер, както и 4. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие/бездействие и причинената вреда.

Отсъствието на която и да е от тези предпоставки прави иска неоснователен и води до неговото отхвърляне.

Претенцията на ищеца за вреди се основава на твърдения за незаконосъобразни актове и действия на полицейски органи от задържането му на 09.05.2014г. до отвеждане му и пребиваването му в болнични заведения в С. З. и Р..

По делото се установи, че по отношение както на заповедта за задържане №141/09.05.2014г., така и на заповедта за конвоиране на лице № 171/10.05.2014г. на полицейски органи при ответника, е проведен съдебен контрол по реда на АПК пред компетентните административни съдилища, при които не е установена незаконосъобразност на тези заповеди, напротив – задържането е признато за законосъобразно от ВАС на РБ с решение № 3546/20.03.2018г., а по отношение на оспорването на конвоирането на ищеца е прието с окончателно определение на ВАС на РБ № 13932/18.12.2015г., че оспорването е недопустимо, като подробно са обсъдени в оставеното определение на АС Стара Загора не само заповедта за конвоиране, но и отделните действия на полицейските органи и медицинските лица по случая.

Извън описаните по горе актове и действия, по отношение на които безспорно ищецът е упражнил правните способности за защита и контрол за законосъобразност, не са установяват други отменени като незаконосъобразни от съда актове или действия или бездействия на органи при ответника, които да представляват административна дейност и да са незаконосъобразни.

Във влязлото в сила определение на АС Стара Загора подробно е обсъдено отсъствието на незаконосъобразни фактически действия по случая, като предмет на оспорване от ищеца са били същите актове и действия, на чиято незаконосъобразност се позовава за настоящия иск. Обсъдена е Заповед за конвоиране на лице № 171 /10.05.2014г. на началник група при Първо РУ „Полиция” [населено място] като издадена на основание чл.53 ал.2, чл.67 ал.1 от ЗМВР и във връзка извършване проверка по преписка вх.№ 6151/09.05.2014г на Първо РУП, като е заповядано да бъде конвоиран ищеца и са посочени маршрут, час и място за предаване, допълнителни сведения: че лицето е агресивно и склонно към бягство. Посочено е, че в случая с

оспорената заповед се разпорежда на лица, подчинени на издателя на заповедта да съпроводят подлежащото на конвоиране лице (ищецът) по маршрут на посочени дата и час, за преглед при дежурен психиатър, посочени са особености —агресивното поведение на лицето и склонността му към бягство. Нуждата за осигуряване присъствието му на 10.05.2015г за преглед при дежурен психиатър е следствие констатирана такава необходимост на полицейските органи във връзка с извършвана проверка по преписка вх.№ 6151/09.05.2014г. и в изпълнение на правомощията им по чл.53 ал.2 и чл.67 от ЗМВР /отм/. По нататък са разгледани епикриза № 333/10.05.2014 на дежурен психиатър при Център за психично здраве С. З. и Епикриза без номер на началника на отделение при Д. Р., изключени от контрола по реда на АПК, както и определение № 11837/08.10.2014г по а.д.№ 11225/2014г на ВАС на РБ, Шесто отделение, постановено по контрола на епикризата. По нататък е посочена и Заповед № 531/12.05.2014г на Директора на Държавна психиатрична болница „Д-р Г.К.” [населено място], издадена на основание чл.154, ал.1 от Закона за здравето, с която е разпоредено временно настаняване на ищеца в лечебното заведение за срок от 24 часа, считано от 10.05.2014г., като е обсъдено, че споровете за законността на временното настаняване са подсъдни на общите граждански съдилища, на какъвто е било изпратено направеното от ищеца оспорване. Следва да се отбележи и постановеното от РС Раднево с разпореждане от 12.05.2014г по ч.н.д. № 223/2014г. на основание чл.154 ал.2 от ЗЗ удължаване на срока на временното лечение на ищеца в Д. „Д-р К.” [населено място]. За нито един от така описаните актове и действия на различни органи и лица не се установява незаконосъобразност, нито пък такава която е административна дейност, за да подлежи на контрол от административния съд.

Следователно, по делото не се установиха като незаконни действията на полицейски служители по „отвеждане” на жалбоподателя до Д. „Д-р Г.К.” и действията на служители на Д.„д-р Г.К.” по настаняването му в това болнично заведение на 10.05.2014г. Всяко от тези действия е основано на съответния акт и законови правомощия на предприелите го длъжностни лица. С влязлото в сила определение на съд в производство по чл. 250 от раздел I, глава XV на АПК не е уважено оспорването на ищеца , поради което е недопустимо повторно да се извършва контрол.

Извън горното, дори и да се приеме, че посочената заповед № 171/10.05.2014г. за конвоиране на лице подлежи на самостоятелен контрол, извън този по чл.250 от АПК, не се потвърди твърдението на ищеца от съдебното заседание по настоящото дело, в което е даден ход по същество, че същият не е запознат с тази заповед и че не му е връчвана, като това твърдение се опровергава от оспорването пред АС Стара Загора, което ищецът е провел още през 2015г. Ето защо, в настоящото производство е преклудирана възможността на ищеца отново да се оспорва тази заповед, която е влязла в сила и не е отменена при оспорването ѝ пред съд.

От изложеното е видно, че в случая не е доказан първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ – не се установиха незаконосъобразни актове, действия или бездействия на ответника: налице за заповеди за задържане и конвоиране на ищеца, последвани от предписания на медицински лица и

разпореждания на съд, като да никое от тях не се установява да са незаконосъобразни (отменени по съответния ред) или да са такива извършени без законово основание. След като не е доказана първата предпоставка от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, без да се обсъждат останалите две предпоставки за ангажиране отговорността на ответника. Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 6 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на М. М. С. срещу ОД на МВР–С. З. с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за присъждане обезщетение в размер на 20 000 лв. за вреди, причинени от актове и действия на полицейски служители при Първо РУ "Полиция" -С. З. по задържането му със Заповед за задържане № 141/09.05.2014 г. и конвоирането му по Заповед № 171/10.05.2014 г. до ЦПЗ С. З. и Д. „Д-р Г. К.“–гр. Р., претендирано ведно с лихва от края на увреждането до окончателното изплащане на сумата. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: